

En fångevisa

Mig lyster till att sjunga, fast jag än fången är,
med mun och så med tunga, fast det bedrövligt är.
När jag på hemma tänker, min vän och syskon kär,
mitt hjärta då visst ängslas och mycket sorgset är.

O, store Gud och Herre och himmelens monark,
si neder ifrån höjden på denna syndamark;
si till oss usle fångar, som här i Norge gå
i denna sommar långa och hava stor åtrå.

Den dagen vi ej glömma, då vi från gränsen drog
och in i Norge gingo, det var ett fasligt tag.
April den tjugufemte det var en heter dag,
och krut och kulor blänkte och många följeslag.

Den dagen blev mång' änkor och faderlösa barn.
Såväl av svenske som av norske män där stupat mången man.
Och uti blod nersölade, i snö och i moras blesserade
med de döde framkörde månget lass.

När dagen var framliden och slaget var förbi,
vi som då var i livet måst' då till fångar bli
och med stor vakt marschera till Åsnäs kyrka fram.
Där blev vi inkvarterad' att vila alla man.

Om morgon, när vi vaknad' missnöjde varje man,
kamrater vi då saknade, som var i dödens hamn.
Utanför kyrkomuren uppkastas på en kull
alla, som var i turen, de fingo där sin mull.

Därpå vi kommenderades och ställdes på parad,
med vakt till fot och så till häst och det båd' fram och bak.
Så måste vi marschera i snö, ja, och i vank
så hela tjugu milen till staden Christiania.

När som vi där ingingo på stadens gata lång,
åskådare vi fingo, och det var ganska mång'.
Ja, både män och kvinnor, de store med de små.
De svenske fångar gingo, låss' intet si därpå.

blesserade: särade; *Åsnäs*: norsk socken nära gränsen till Värmland; *vank*:
brist, nöd; *Christiania*: Oslo

Fångarna fördes till en fästning och därifrån så småningom med pråmar ombord på ett skepp. Efter fem veckor på sjön kommenderades femtio svenskar från Mora kompani till arbete. De sattes i land och fick marschera tolv mil med stark vakt.

Till Slemmestads bruk vi kommo sent om en lördagskväll. Vår mat och dryck vi fingo och mådde skäligt väl. Där vi åt danska kronan vårt arbete börja' på, med stenar till en masugn att bulta, hugga, slå.

Vi visste ej om morgon, hur det om kvällen var, samt om vi våra lemmar oskadde hade kvar. Skall jag nu här i Norge min livstid nöta bort i fångenskap och sorger? Tänk efter, det är svårt! —

Jag skulle dikta mera och lägga mera till samt verser skriva flera — men jag må tiga still. Min ursäkt blir nu denna, att jag ej mera ser, samt brist på bläck och penna att skriva något mer. —
